

Een avondje alleen

“Je bluoft toch niet zo lang weg as de vorige keer?”

Gerbrand probeert haar gerust te stellen met de belofte dat zodra de voorzitter de vergadering afhamert, hij netjes naar huis zal gaan. Een uurtje of tien, later zal het zeker niet worden. Zijn woorden stellen Maartje nauwelijks gerust. Ze weet heel goed dat de jaarlijkse ledenvergadering van volkstuinvereniging “De Knieneberg” meestal uitloopt op een uiterst gezellig samenzijn met bier, borrels en bergen bitterballen. Vorig jaar was het notabene al tegen elven toen zij de voordeur moest openen omdat de onvaste hand van Hilbrand de sleutel steeds naast het sleutelgat prikte.

“Ken je nou niet ‘ns ’n evend gezellig thuisbluve?”

Het is 1968. Meer dan veertig jaar duurt hun kinderloos huwelijk nu al en vrijwel alle avonden in al die jaren was Gerbrand thuis. Als zij de afwas van het avondeten doet scharrelt hij wat rond in het schuurtje of schoffelt een brutale scheut onkruid weg uit de rozenperkjes. Zodra de duisternis invalt sluit Maartje de gordijnen van de doorzonkamer, schopt Gerbrand zijn klompen uit en zakt zuchtend neer naast zijn breiende vrouw breeduit op de bank, leest de Tesselaar of kijkt vechtend tegen de slaap teevee.

“Ik zou ôk liever thuis bluve maar ’t komt er nogal op ân fenevend.”

Gerbrand verzint iets over een onenigheid over het wel of niet toelaten van bepaalde bestrijdingsmiddelen en er staat een spannende bestuursverkiezing op de agenda. Hij moet die avond echt de deur uit. En hij gaat!

Maartje blijft achter, alleen, helemaal alleen en ook een beetje bang. Nee, niet een beetje bang, Maartje is bibberbang. Gerbrand zal urenlang wegblijven en zij zit moederziel alleen binnen terwijl in het dikke duister buiten allerlei gespuis rondloopt. Je hoeft maar een krant open te slaan of naar een teevee-serie te kijken en je wordt ondergedompeld in een criminele wereld vol dieven, moordenaars en het aller-allerergste.... áánranders! Samen met Gerbrand op de bank voelt ze zich nog wel veilig ondanks al die bedreigingen, maar nu...

Hoort ze daar nou wat buiten of is het alleen maar een klapperend tuinhekje? Echt iets voor Gerbrand om die niet goed te sluiten. Dat gaat hij straks horen. Straks? ’t Is nog maar kwart over acht.

Maartje staat op, stel je voor dat een of andere onverlaat haar nu door een kier in de gordijnen begluurt. Ze trekt die nog dichter. Ze heeft een hekel aan duisternis. Ze doet alle lampen en lampjes aan en wel op volle sterkte. Geen schemerige kamerhoek mag haar angst aanwakkeren, haar fantasie doet dat al genoeg. Want, denkt ze, waarom zouden in een dorp als Oosterend geen mannen rondlopen die op donkere avonden hun lusten willen botvieren op eenzame vrouwen, op een vrouw zoals zij, deze avond?

Maartje doet toch de teevee maar aan maar ze belandt ongelukkig genoeg in een filmscène waarin een uitdagend geklede ster overrompeld wordt door een onguur overkomend type met Draculatanden. Het gegil van het slachtoffer vult het hele

vertrek, Gerbrand is wat “staffig”, de volumeknop staat permanent op maximaal. Naar de enige andere zender, Nederland Twee, overschakelen is geen optie, Gerbrand is de enige die de knoppen op het apparaat weet te bedienen. De teevee gaat snel uit en een diepe stilte valt als een blok op de van angst trillende Maartje. Half negen. Ze zijgt neer op de bank. Met alle zenuwen strak gespannen luistert ze naar geluiden van buiten. Er stopt een auto. Er wordt een portier dichtgeslagen. De buurman? Of misschien toch iemand die uit is op... Voetstappen. Een luide groet. 't Is de buurman. Geen kwaad woord over de buurman. Aardige man, de buurman. Knappe man ook. Als die nou 'ns langs kwam nu Gerbrand een avond weg is... Maartje! Wat haal je in je hoofd? Buurman heeft een mooie jonge vrouw. Iemand als jij bent eerder een prooi voor wellustelingen die het niet uitmaakt of je jong of oud of mooi of lelijk bent, of je spannende lingerie draagt of een degelijk korset...

Kwart voor negen. Vermoeid door de spanning sukkelt ze even in slaap. Dan schrikt ze van iets wakker. Was dat de voordeur? Of de achterdeur? Maar beiden zijn op slot. 't Is stil. Doodstil. Te stil eigenlijk. Ze loopt naar het voorraam, slikt haar angst weg, trekt het gordijn iets open en gluurt naar buiten. Dat ze daar geen enkele beweging ziet stelt haar niet echt gerust. Aanranders bespringen hun immers slachtoffers altijd onverhoeds. Die vrouw op de teevee zojuist had ook geen enkel idee dat zij... Maartje moet gauw gaan zitten, haar benen trillen nu ook, het klamme zweet breekt haar uit. O! Ze is vergeten het gordijn weer goed te sluiten!. Stel je voor dat nu...

Dan, dan klinkt een luide droge tik en direct daarop gaan alle lichten in de kamer uit. Het helverlichte vertrek van zojuist vult zich met een diep duister. Maartje op de bank zit als stijfbevoren, haar hart bonst in haar keel. Gaat haar nu het onheil overkomen waar zij zo bang voor is? Welke woesteling zal zich straks op haar werpen? Een warm straaltje urine zoekt een weg langs haar toegeknepen dijen naar beneden. Ze probeert het donker met haar ogen te doorboren om de deur te zien waardoor het onheil zal binnenkomen. Ze ziet iets, een streepje licht van de lantaarn buiten dringt door de gordijnkier en wordt weerkaatst op de deurkruk. Ze staart naar die kruk. Ze ziet die uiterst traag naar beneden gaan, ze ziet de deur heel langzaam open gaan. Maartje houdt het niet meer, haar blaas leegt zich totaal op het karpel, een angstkreet perst zich door haar dichtgeknepen strottenhoofd en direct daarop schreeuwt ze in totale paniek:

“Pak me dan maar! Pak me dan maar!! Wie je ôk bent! Pak me dan maar!!”

De voorzitter was ziek, de vergadering ging niet door en Gerbrand dacht dat Maartje wel in was voor een geintje.



Aris Bremer - Oosterend

7 oktober 2015

Deze kleine geschiedenis heet echt gebeurd te zijn.

De namen zijn echter gefingeerd.